

Mette Marie Ydes 8. marts-tale

Taler

Mette Marie Yde
Direktør i Danner

Dato

8. marts 2024

Sted

Pontonen ved Søpavillonen,
1369, København K

Kære alle sammen

Tusind tak, fordi I er kommet her i dag. Tak, fordi I vil markere kvindernes internationale kampdag sammen med os i Danner. Tak, fordi I for et øjeblik siden marcherede rundt om Peblinge sø sammen. Med røde flag i hånden. Røde kinder. Røde bankende og insisterende hjerter – for en verden fri for vold mod kvinder og børn.

Det giver mig tro på, at der er håb for de kvinder, der bliver udsat for vold af deres partner. Det giver mig tro på, at der er håb for de mange børn, som vokser op med vold. Det giver mig tro på, at det nytter. At vi sammen kan forandre verden.

I 114 år har kvinder verden over haft en international dag. Kvindedagen er gennem historien flere gange blevet glemt. Kvindesagen er blevet overskygget af krig og fascisme. Kvindebevægelsen sørgede dog heldigvis i 1970'erne for, at kvindernes kampdag igen blev et fast holdepunkt i Danmark.

Det er jeg personligt virkelig glad for. For der er brug for, at vi står sammen, hvis vi ønsker at skabe forandring. Det har historien vist os flere gange. Og det gælder stadig i dag.

Men vi skal også huske at glæde os. Over kampdagen. Og over de fremskridt, som sker for voldsudsatte kvinder og børn.

Siden jeg stod her for et år siden. Samme sted som nu. På Kvindernes Internationale Kampdag. Er der faktisk sket en række fremskridt.

Regeringen har lanceret en handlingsplan mod partnervold og partnerdrab. I

Danner er vi stolte af, at vi har sat vigtige aftryk. Fx fokuset på, at der er en nøje sammenhæng mellem vold mod kvinder. Og drab på kvinder. At volden skal standses, hvor den starter. Hos udøveren. Og at hele handlingsplanen bygger på den erkendelse: At når en kvinde bliver slået ihjel af sin partner eller tidligere partner, er det oftest nøje planlagt.

Så der er sket fremskridt. Men der er stadig brug for, at vi står sammen. For der er stadig brug for forandring for voldsudsatte kvinder og børn.

Jeg får øje på nogle tendenser i Danmark. Og i verden. De er skræmmende.

Under kriser, naturkatastrofer og væbnede konflikter bliver kvinder og børn hårdest ramt. Voldtægt og vold bliver brugt som krigsvåben over for kvinder og piger. Det så vi 7. oktober. Det ser vi i Iran, hvor sikkerhedsstyrker bruger voldtægt og seksuel vold for at knække bevægelsen Kvinde, Liv, Frihed. Og i Gaza falder bomberne lige nu om ørerne på kvinder og børn. Hele 70 % af ofrene i Gaza er kvinder og børn. 70 %.

Igen bliver kvinder og børn de største ofre i krig og kriser. Igen bliver kvinder ofre for dybt reaktionære kvindesyn og patriarkalske normer. Igen skal kvinder kæmpe for retten til deres egen krop. Retten til et liv uden vold. Retten til et liv i frihed. Retten til at være til.

Sult, sygdom, frygt, overgreb, vold, død. Det er hverdagskost for kvinder og børn rundt om i verden. Mit hjerte græder for de kvinder og børn.

Men det er ikke kun i krig og kriser, at kvinders rettigheder kommer under pres. Vi ser også en stigning i antifeministiske stemmer her i Danmark. Stemmer, som ikke anerkender vold og krænkelser mod kvinder. Stemmer, som italesætter feminisme som en samfundsundergravende ideologi. Stemmer, som synes at drømme sig tilbage til 50'ernes kønsnormer.

Hver femte mand i Danmark mener, at ligestillingen er gået for vidt. Men faktum er, at Danmark ryger længere og længere ned af den internationale ligestillingsrangliste. I vores iver efter at sikre 7/7-ordninger, samvær, og konfliktfrit samarbejde – glemmer vi, at der er mødre og børn udsat for vold, som har brug for at blive beskyttet mod yderligere vold.

Vi skal være vågne, så antifeministiske agendaer ikke sniger sig ind i myndighedernes arbejde, i vores lovgivning og i vores hverdag. Vi er nødt til at tage det alvorligt. Der er brug for, vi står sammen. Vi **må** ikke tabe de rettigheder – som de kvinder, vi i dag står på skuldrene af – kæmpede så bravt for.

Snart er det fem år siden, at psykisk vold blev gjort strafbart i Danmark. Det var en milepæl for de mere end 100.000 kvinder, som hvert eneste år bliver udsat for psykisk vold. Og det var en stor dag for os i Danner.

Jeg får lyst til at sige tak til Søren Pape, der var justitsminister på det tidspunkt. Søren mødte en kvinde på Danners Krisecenter, som fortalte ham om den psykiske vold, hun havde levet i – i mere end 10 år.

I den samtale forstod han, hvor ødelæggende den psykiske vold er for det enkelte menneske. Og han tog ansvar for, at vi som samfund tager afstand for den psykiske vold og sikrer større retfærdighed for kvinder udsat for psykisk vold.

Lad os alle sende en kærlig hilsen til Søren og Sørenes pårørende. Æret være hans minde.

I mit arbejde møder jeg hver eneste dag kvinder, som har været udsat for grov psykisk vold. De er blevet hånet. Nedgjort. Ydmyget. Overvåget. Kontrolleret. Manipuleret. De er blevet truet med, at deres partner vil tage børnene fra dem. De er blevet truet med, at deres partner vil begå selvmord, hvis hun forlader ham. De er blevet truet med at blive slået ihjel.

Psykisk vold har dybt alvorlige konsekvenser for ofrene. Faktisk er konsekvenserne ofte langt større end ved fysisk vold. Angst, depression og PTSD er bare nogle af konsekvenserne.

Men siden loven blev indført, er kun få blevet dømt for psykisk vold. Kun få anmelder volden. Det er der gode grunde til. Det farligste tidspunkt for en kvinde – det er, når hun bryder med voldsudøveren. Hvis hun anmelder ham, bliver sikkerheden truet endnu mere. Selv når volden anmeldes, fører få anmeldelser til en retssag. Og kun få bliver dømt. Så nej. Vi er ikke i mål. Der er noget, vi ikke gør godt nok, når det kommer til at hjælpe kvinder, som er udsat

for psykisk vold. Vi kan gøre det bedre.

Myndighederne mangler viden om, hvordan vi bedst opsporer og hjælper kvinder udsat for psykisk vold. Politiet mangler viden om, hvordan de kan hjælpe kvinderne med at indsamle beviser, så de kan rejse deres sag. Anklagere og domstole mangler viden om voldens dynamikker. Uden den viden får vi ikke flere voldsudøvere dømt for psykisk vold. Og voldsudsatte kvinder må fortsat kigge langt efter retfærdighed.

Heldigvis støder jeg i mit virke som direktør i Danner også på sager, hvor det faktisk lykkes at få gerningsmanden dømt.

Iris, som vi hørte om for et øjeblik siden, er en af de kvinder, der har fået sin ekspartner dømt for psykisk vold. Og Iris' historie er et bevis på, hvilken kæmpe forskel, det kan gøre, hvis man som voldsudsat kvinde bliver mødt af en kompetent politibetjent. En, som forstår og anerkender. Lytter og spørger ind. Undersøger og tager ansvar.

Politibetjenten Per var grundig og fuldstændig afgørende for, at der var beviser nok, til at der faldt en dom. Og at Iris fik en vis retfærdighed. For dommen blev kun seks måneder og en mindre erstatning.

Samtidig ved jeg, at Iris stadig kæmper med konsekvenserne. At hun i dag – hvor gerningsmanden for længst er kommet på fri fod – må passe på og tilpasse sin adfærd. Alt imens hendes voldsudøver kan gøre, fuldstændig som han plejer.

Dét bliver jeg indigneret over. Vi må ikke hvile på laurbærrene.

Når vi mødes igen til 8. marts næste år, lover jeg, at vi i mellemtiden har arbejdet benhårdt for en række forandringer. Vi skal sikre meget mere viden. Om psykisk vold og voldens dynamikker. Hos frontpersoner i både sundhedsvæsenet, kommunerne, Familieretshuset og i hele strafferetskæden. Vi skal sikre retfærdighed for de kvinder, der som en del af den psykiske vold, bliver udsat for seksuel vold og voldtægt af deres partner. Vi skal som samfund sørge for, at voldsudsatte kvinder kan bryde helt med volden. Vi skal sige fra over for de antifeministiske tendenser.

Det skylder vi de kvinder og børn, som lige nu lever i frygt og vold.

Tak, fordi I kom i dag. Tak, fordi I kæmper sammen med os. Og fortsat rigtig god kampdag!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

Relateret

Vibeke Abels 8. marts-tale
8. marts 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-marie-ydes-8-marts-tale-2024>